

[Hans Rasmussen.]

Mindretallet under Nr. 7, for hvor vi træffer paa Mindretallet under Nr. 7, og for øvrigt ogsaa andre Steder, staa vi overfor et borgerligt Samarbejde, som der er Anledning til at tage sig i Vare for.

Pürschel: Det kunde være fristende at anslaa en lignende krigerisk Tone som den, der gik gennem den sidste ærede Talers Udtalelser. Det vrømlede med militære Udtryk: Batteriet Pürschel, Bomber o. s. v. „Spark“ er jo ogsaa noget, der for en Socialdemokrat ikke er fjernt fra den militære Opfattelse. Men jeg skal stræbe efter at undgaa at følge denne for Tiden karakteristiske socialdemokratiske Stemning og holde mig til den fredelige Form, som nu en Gang er mig egen.

Jeg vil gerne begynde med at gøre et Par Bemærkninger om Ændringsforslag Nr. 15, om at det bør være Retspræsidenten, der har Afgørelsen med Hensyn til det Spørgsmaal, om en Dommer skal anlægge Sag i Anledning af en Injurie, der er rettet imod ham. Det er stemmende med hele Lovens Princip, at det er Retspræsidenten, der gør det, og jeg tror, at det Forslag, der nu har vundet et saa stort Flertal her, er et Udtryk for, at man ogsaa i Nutiden lejlighedsvis hengiver sig til den kasuistiske Lovgivning — for alle kyndige er dette tilstrækkeligt.

Paa en Række af Punkter har jeg opgivet mine Særstandpunkter. Det er ikke Udtryk for, at jeg ikke mener at have Ret paa disse Punkter, det mener jeg fremdes, det er kun et Udtryk for, at jeg har anset det for haabløst at bringe Fornuften til Sejr paa disse Punkter. Det gælder saaledes „Julemandsparagraffen“, Ændringsforslag Nr. 129, og det gælder ogsaa nogle Punkter om Forkyndelse med Stævning ved Postvæsenet o. s. v. Jeg gør dernæst opmærksom paa, at der med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 10 foreligger en Trykfejl, antager jeg; det er i hvert Fald urigtigt, naar der staa, at dette Ændringsforslag stilles af Mindretallet under Nr. 7, det skal være Mindretallet under Nr. 2.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 8, der drejer sig om Adgang til at lukke Dørene, var den ærede Ordfører for Udvalget jo meget højt oppe; han sagde, det vilde føre til, at Dørene blev holdt aabne, naar det havde mindst Interesse, men blev lukket, naar det var mest paakrævet, at de skulde være aabne. Jeg tror, den ærede Ordfører vilde faa særdeles vanskeligt ved at føre Bevis for Rigtigheden af denne Sætning;

jeg anser det for at være ganske urigtigt, men jeg beder af Hensyn til Tiden den ærede Ordfører om ikke at opfatte dette som en Opfordring til at føre Beviset eller til at forsøge derpaa. Ændringsforslaget er Udtryk for en Simplifikation af Retsreglerne paa dette Omraade, som er i høj Grad tiltrængt, og det er Udtryk for en dyb Mistillid fra Rigsdagens Side, naar man søger gennem en hel Række af kinesiske Æskebestemmelser at binde Domstolene paa dette Omraade, en Mistillid, som staaer i et skrigende Misforhold til den næsten grænseløse Tillid, man viste Domstolene ved Vedtagelsen af Straffeloven for kort Tid siden.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 93, der drejer sig om Forsvarerens Pligter, har en Overretssagfører i „Ugeskrift for Retsvæsen“ i Maj Maaned i Aar aftrykt et Foredrag eller Hovedpunkterne i et Foredrag, han har holdt i en juridisk Forening her i Byen, og hvori han kommer ind paa Spørgsmaalet om Nævningeinstitutionen og ogsaa kom ind paa det Forslag, der var stillet — og som jeg erkender at være Fader til — om, at Forsvareren skulde have visse Pligter, svarende til de Pligter, der er paalagt Anklagemyndighedens Repræsentant. Anklagemyndighedens Repræsentant maa jo nemlig ikke ubetinget stræbe efter en Domfældelse, men skal nøje have Blikket henvendt paa, at han ikke gør nogen Uret. Til denne Bestemmelse hører — saaledes som Udviklingen har formet sig her i Landet — ganske naturligt en Pendant, der ogsaa paalægger Forsvareren visse Begrænsninger i hans Virken.

Den paagældende Sagfører fandt denne Tanke ganske latterlig; han taler om en udmærket Lovgiver, og jeg antager, han dermed sigter til mig. Jeg skal modstaa Fristelsen til retorsionsvis at betegne ham som en udmærket Sagfører og nøjes med at sige, at jeg med Fare for atter at blive beskyldt for Højtidelighed vil tillade mig at sige, at det, der er Tanken med dette Forslag — nu er det formuleret om, og nu er det efter min Mening formuleret adskilligt bedre, end det var i Foraaret —, det er den ganske simple: at holde Forsvareren for Øje, at han i hele sin Virken ogsaa skal være Tjener af Retten og intet Øjeblik af Uretten. Jeg er ikke sikker paa, at den paagældende Overretssagfører vil forstaa, at dette er en Tanke — han udtrykker paa visse Punkter i sit Foredrag Tvivl om, om det overhovedet er en Tanke —, jeg er ikke sikker paa, at han vil forstaa det; men jeg er paa den anden Side heller ikke helt sikker paa, at den Omstændighed, at han ikke for-